

A szülő a gyerek tulajdona, avagy hogyan neveljük gyereket – Vitamúsor a gyereknevelésről

videó megtekinthető: https://www.gyerekelvagyunk.hu/csalad/2021/11/12/a-szulo-a-gyerek-tulajdona-avagy-hogyan-neveljünk-gyereket-vitamusor-a-gyereknevelésrol/?fbclid=IwAR2w68nr9FHI8Xv_Eyu1jZMpnSfkSMB6bitPH2NLTNnBDFGsMgPtXSQKrRU

/ forrás: gyerekelvagyunk.hu /

-Meddig mehet el a szülő büntetésben?

-Szabad-e egyáltalán büntetni a gyereket?

-Vannak helyzetek, amikor akár egy pofon is elcsattanhat? –

Ilyen és ehhez hasonló kérdésekről vitáztak a *Közgyűlés* című műsor résztvevői.

Van-e helye a gyereknevelésben a büntetésnek, a korlátozásnak?

Manapság hatalmas ellentét feszül a különböző világnézetű emberek, illetve a politika és a jogvédők között a gyerekek és szülők jogainak tekintetében.

A Partizán stábja összehozott harminc különböző nemű, korú, végzettségű, családi állapotú, társadalmi helyzetű, lakhelyű embert, hogy megkérdezze tőlük: van-e helye a gyereknevelésben a büntetésnek?

Már ennél a kérdésnél kiderült, hogy semmi nem fekete vagy fehér. Mert végül is mi számít büntetésnek? Csak az, ha fizikai vagy lelki fájdalmat él át a gyerek, vagy az is, ha kötelezik valamire? Például sérül-e a attól, ha azért küldik le a közértbe egy kiló krumpliért, mert folyamatosan égve hagyta a villanyt, hiába szóltak rá ezerszer.

Szankciók és pofonok

Érdekes volt hallgatni, hogy a jelenlévők nem mindig értették, hogy hol húzódnak a határok. Hogy a gyerek vajon mit él át büntetesként, mi az, ami őt lelkileg megviseli, mi számít durva retorziónak. Az sem volt világos, hogy a büntetés jogosságának a kérdése hány éves kortól és milyen „bűn” kapcsán kerülhet elő. Bár sokan ültek a büntetést preferáló oldalon, közülük csak kevesen helyeselték a testi fenytést, és saját bevallásuk szerint soha nem éltek ezzel az eszközzel. A másik oldalon többségben voltak azok, akik szerint csak az a helyes, ha egy „bűn” elkövetése után őszintén elbeszélgetnek a gyerekekkel, ilyenkor ráadásul a szégyenérzet is nagyobb lesz a bennük – elgondolkodtató, hogy ez mennyire kívánatos

Minden körülmények között tilos-e megütni a gyereket? helycserés kérdésnél harmincból mindössze nyolcan maradt azon az oldalon, akik szerint nem tilos megütni egy gyereket. A kérdés körül kirajzolódott egy érdekes dilemma. Vajon verésnek vagy büntetésnek számít-e az ijedtségből adott ütés?

Az egyik anyuka azt mondta, azért nem ült a testi fenyítést elutasítók közé, mert ő bizony már ütött rá a gyerekére. Mégpedig a lábára, reflexből, amikor kidugta egy mozgó kisvasút rácsain. Mellette egy már nagymama korú hölgy egy harminc évvel ezelőtti pofont vallott be: idegességében ütötte meg a kamaszlányát, aki későn ment haza, és mivel akkor még nem volt mobiltelefon, fogalma sem volt, mi történhetett vele. Ez a két eset megosztotta a szemben ülőket, ám egy idősebb, iskolában dolgozó férfi (nem derült ki, hogy tanár-e) véleményét, aki szerint egy szeretettel adott jelképes testi fenyítés sokkal többet ér, mint a szeretetmegvonás – és még hálás is érte a gyerek – szinte mindenki felháborodva utasította el. Hát még azt, amikor fejtegetni kezdte, hogy 2010 előtt a gyerekek sokkal pimaszabbak és durvábbak voltak, mint 2010 után. Ez a fajta egyértelmű politikai „szelektálás” mindenkit fejcsóválásra készítetett.

Kié a gyerek?

A harmadik kérdést, miszerint **„Eldöntheti az állam a szülő helyett, hogy mi sérti a gyerek méltóságát?”**, azt gondolom, kicsit félreértették, vagy nem is értették a beszélgetés résztvevői, hiszen itt sem tisztázódott, mit is jelent ez tulajdonképpen. Ezért a két tábor nem is nagyon tudott ezen a ponton vitatkozni egymással.

„Az államnak egyetlenegy feladata van: a kereteket megszabni, és utána minden gyerek egyedi eset. Ebbe már így ne szóljon bele az állam. De hogy mi a méltóság? Az egy relatív dolog...” – mondta egy idős úr, akit még az elején mindenki megtapsolt, amikor azt mondta, a gyerek nem a szülő tulajdona, inkább a szülő a gyerek tulajdona. Az egyik apuka viszont az Amerikában elhíresült gyerekszépségversenyeket hozta fel, amikor megindokolta, miért örülne, ha az állam eldönthetné a szülő helyett, hogy mikor sérül a gyerek méltósága. Ez nyilván egy szélsőséges példa volt, de utána is ilyen szélsőségekre mutattak rá a résztvevők. Például arra, hogy sok szülő maga sem tudja, a saját méltósága mikor szenved csorbát, hát még a gyereké. Mások a méltóságot a szabadsággal tették párhuzamba. Abban viszont mindannyian megegyeztek, hogy ha egy gyereket bántalmaznak, megaláznak, veszélyeztetnek, ott igenis az államnak fel kell lépnie.

Száll egy pofon a szélben

A vita végén Gulyás Márton megkérdezte, ki kapott gyerekkorában bármekkora pofont a szüleitől. Mindössze nyolc ember volt, aki nem emelte fel erre a kezét.

Érdekes volt látni, hogy azok az emberek, akik még úgy szocializálódtak, hogy a gyereket lehet ütni, pofozni nevelési céllal, magát a verést – egy-két kivétellel – elutasították, ám az újból feltett vitaindító kérdésre, miszerint **„szükséges-e büntetni a gyereket a szülőnek?”**, nem választottak most sem másik oldalt, mint a legelején. Igazából senki véleménye nem változott meg a vita során, mindenki ragaszkodott ahhoz a gyereknevelési stratégiához, amivel a vitára érkezett. Az egyik apuka meg is jegyezte, milyen szépen el tudnak beszélgetni a büntetésről, hiszen szinte mindannyian **„ebben nőttünk fel”**.

Tegye fel a kezét, aki kapott pofont a szüleitől gyerekkorában!

Persze a három helyválasztó kérdésen túl a műsorvezető által felvetett szempontok és a bejátszott műsorrészletek is vitára sarkallták a résztvevőket. Például Schobert Norbert gyereknevelési ars poeticája, aki szerint a liberális nevelés – jelentsen ez bármit is az ő szemében – tehet arról, hogy sok a drogos gyerek (így lesarkítva), ezért neki szülőként joga, sőt, kötelessége beleszólni a fia vagy a lánya minden cselekedetébe. A gyerek feletti teljes szülői kontrollt a többség elnyomásnak tartotta, de voltak, akik csak a határok kijelölésének és a szabálykövetésre való tanításnak értékelték. Abban megegyeztek a résztvevők, hogy kellenek a határok, de hogy hol és hogyan húzzuk meg őket, arról már eltértek az álláspontok.

Bár a műsor végére láthatóan senkinek sem változtak meg a gyereknevelésről kialakult nézetei, hiszem, hogy ez a vita mégis gondolkodásra készítette sokukat, ahogy a nézőket is.

A gyereknevelést számos kihívás sújtja napjainkban. Az új gyereknevelési trendek nagyban átírják a szülőkkel szemben támasztott elvárásokat, magát a szülő-gyerek viszonyt, valamint az állam és a gyermekes családok kapcsolatát. A gyerekek jogai egyre több védelmet élveznek, ugyanakkor a szülők számára komoly kihívás, hogyan képesek a szükséges autoritást érvényesíteni anélkül, hogy ezeket a jogokat megsértenék.